

Tidsskriftet Gerontologi: De sidste fem års forskningsformidling

Formidling af forskning og viden om aldring og ældreområdet bliver kun vigtigere og vigtigere. Så hvad har vi egentlig udgivet?

At der med befolkningens stigende alder er brug for forskningsbaseret viden om aldring, er de fleste læsere af dette tidsskrift formentlig enige i. Der er brug for, og bliver brugt mange ressourcer på, aldring og ældreområdet. Og der bliver derfor også lavet mange forskningsprojekter, interventioner, evalueringer, kritiske analyser, undersøgelser, anbefalinger og problemløsninger, udført af forskere og praktikere, konsulenter og undervisere fra en mangfoldighed af faglige tilgange og baggrunde, i en mangfoldighed af kontekster og fokusområder, og støttet af både offentlige og private institutioner, fonde og foreninger.

Mindst lige så vigtigt er det derfor også, at den mangfoldighed af viden, der bliver produceret på området, kommer ud i verden, så den kan komme så mange som muligt til gode og få en reel mulighed for at bidrage positivt til konkrete menneskers levede liv.

Der er derfor også brug for formidling – og ikke mindst formidlingskanaler – der går på tværs af faglige siloer og når ud til en bredere målgruppe end dem, der læser traditionelle forskningstidsskrifter, som ikke alle har adgang til. Skal man udvikle noget, løse et problem, lære af andres erfaringer og praksisser, så kræver det et rum for vidensdeling, diskussion og inspiration.

I anledning af navneskiftet fra *Tidsskriftet Gerontologi* til *Viden om Aldring. Dansk Gerontologisk Tidsskrift*, har vi gjort status over de sidste fem år: Hvem har formidlet aldringsforskning i *Tidsskriftet Gerontologi*, om hvad, og hvor de kom fra?

Navneskiftet skal markere og tydeliggøre tidsskriftets målsætning om at formidle viden om aldring til en bred målgruppe, på tværs af gerontologisk relevante fagligheder, kontekster og problemstillinger, og udvikle videre på tidsskriftets ambition om at være et tilgængeligt og inkluderende formidlingsrum med høj kvalitet i indhold.

Så hvordan ser de sidste fem års udgivelser egentlig ud, hvis vi skal se det hele lidt oppefra? Hvilket billede af tidsskriftet tegner indholdet af disse udgivelser? Hvad er det egentlig, vi har udgivet, og hvordan svarer det til tidsskriftets erklærede formål, ambitioner og retning for fremtiden?

Nærværende artikel er blevet til på baggrund af en undersøgelse foretaget af redaktør Morten H. B. Bjørner på foranledning og økonomisk støttet af *Dansk Gerontologisk Selskab* (DGS). Undersøgelsen blev foretaget som en systematisk gennemgang af de sidste 10 numre af *Tidsskriftet Gerontologi*, fra efterårsnummeret 2018 til forårsnummeret 2023¹, hvor hver artikels emne blev noteret sammen med forfatterens faglige baggrund(e), titler og institutionstilknytning, samt hvilke fonde og institutioner, der eventuelt havde ydet støtte til projektet. Det hele blev samlet i en intern rapport med en samlet oversigt over bl.a. de faglige tilgange, der var repræsenteret i hvert nummer. Efterfølgende er resultaterne blevet diskuteret i både tidsskriftets redaktionspanel og DGS' bestyrelse, og nærværende tekst og analyse er derefter blevet til i samarbejde mellem artiklens forfattere.

De store linjer

Lad os begynde med de store linjer, før vi går ned i detaljerne og diskuterer, hvad vi kan få ud af undersøgelsen.

Helt overordnet bestod de sidste ti numre af *Tidsskriftet Gerontologi* af i alt 67 bidrag, ikke medtalt redaktørernes velkomst eller bagsideteksten, som oftest skrives af forpersonen for DGS.

Ud af de 67 bidrag var 16 bidrag fagfællebedømte artikler (ca. 24%), 38 bidrag var formidlingsartikler (ca. 57%), og de resterende 13 bidrag (19%) fordeler sig mellem gerontologisk relaterede kultur- og kunstbidrag (seks bidrag), kronikker (fire bidrag) og prisomtaler/portrætter af forskere fra feltet (tre bidrag). Tæller man antallet af forfattere til bidragene, løber det op i 110 bidragsydere, dvs. et gennemsnit på omtrent 1,6 forfattere pr. bidrag, med spredning fra én til ti forfattere iblandt bidragene.

Langt størstedelen (ca. 80%) af bidragene havde en universitetstitel i forfatterbeskrivelsen, dvs. havde alt fra kandidatstuderende til professor blandt bidragsyderne, herunder også medtaget titler som speciallæge og klinisk professor. Tæller man alle med en professortitel, kommer man op på ca. 15% af bidragsyderne, lektorer udgjorde ca. 26% og postdocs 14%. Den resterende femtedel af bidragsyderne underskrev sig med mange forskellige jobtitler, fra forhenværende vicekontorchef til musiker, med en lille overvægt af 'konsulenter'.

Bidrag fra hele landet og mange institutioner

En af de ting, vi var interesserede i med undersøgelsen, var rækkevidden for tidsskriftets udbredelse: hvor i landet anses tidsskriftet for at være mulig udgivelseskilde for gerontologisk viden, hvor kommer bidragsyderne fra? En måde at undersøge dette er at se på, hvilke institutioner, bidragsyderne har anført at være tilknyttet i forbindelse med bidragene, dvs. hvor de var tilknyttet under udarbejdelsen af artiklen, eller da de foretog det, de skriver om.

De 110 bidragsydere har helt overordnet anført 113 institutionstilknytninger (så næsten alle har kun anført én tilknytning). Heraf er 70 ud af de 113 institutionstilknytninger (ca. 62%) anført at være til universiteter, især Syddansk Universitet (31 tilknytninger) og Københavns Universitet (20 tilknytninger), men også Aalborg og Aarhus Universitet ses ofte (8 tilknytninger hver), plus enkelte bidragsydere tilknyttet Roskilde Universitet, Færøernes Universitet og Ilisimatusarfik (Grønlands Universitet). Andre forskningsinstitutioner som VIVE og IT-Universitetet i København nævnes også (med to bidrag tilknyttet VIVE og et enkelt fra ITU).

Næst efter universitetstilknytning er det professionshøjskoler og -uddannelser, flest bidragsydere har anført en tilknytning til (i alt 18 bidragsydere, ca. 16%). Af disse kommer to tredjedele fra Københavns Professionshøjskole, en sjettedel fra VIA University College (Region Midtjylland), og resten kommer fra enkelte bidragsydere til-

knyttet University College SYD (Sydjylland), Professionshøjskolen Absalon (Sjælland og Falster), samt Bornholms Sundheds- og Sygeplejeskole.

Andre bidrag havde tilknytning til hospitaler og offentlige institutioner. Fem hospitaler var således repræsenteret med enkelte bidragsydere i oversigten, hvilket udgør ca. 4,5% af de anførte tilknyttede institutioner. En enkelt bidragsyder anførte tilknytning til Sundhedsstyrelsen, en anden var projektansat i tre Østsjællandske kommuner, og en tredje havde en baggrund i Europa-Kommissionen. Yderligere otte bidrag (ca. 7%) kom fra bidragsydere med direkte tilknytning til foreninger, fonde og NGO'er, heraf to bidrag tilknyttet Dansk Gerontologisk Selskab, tre bidrag tilknyttet VELUX FONDEN, og resten fordelt på Fonden Ensomme Gamles Værn, Institut for Menneskerettigheder og Sex & Samfund.

En sidste, lidt mindre gennemskuelig, institutionstilknytning på bidragene kom fra bidragsydere med selvstændig virksomhed. I alt udgjorde de seks bidrag, dvs. lidt over 5% af det samlede antal på 113 tilknyttede institutioner, og bestod af fire bidrag med afsender i selvstændige konsulentvirksomheder, mens de sidste to var hhv. selvstændig kunstner og freelance fotograf.

Det generelle billede, man får af ovenstående, er dermed først og fremmest, at der er en god spredning og mangfoldighed i bidragsydernes institutionelle baggrunde. Måske forventeligt i forhold til tidsskriftets profil og formål er der tydelig over-

ABSTRACT

Der er brug for formidling af forskningsbaseret viden om aldring i Danmark, men hvem udgiver egentlig deres forskning om aldring og ældreområdet i dette tidsskrift, hvad handler den om, og hvorfor kommer forskningen? I anledning af navneskiftet fra *Tidsskriftet Gerontologi* til *Viden om Aldring. Dansk Gerontologisk Tidsskrift* har tidsskriftet gjort status over de sidste ti udgivelser fra 2018-2023. Undersøgelsen viser en bred repræsentation af mangfoldige (tværfaglige) tilgange, balanceret mellem humanistiske, samfundsfaglige og sundhedsfaglige perspektiver, og med bidrag, der både geografisk, emnemæssigt, og institutionelt favner vidt. Samtidig vidner de udgivne numre om en høj grad af praksisrettet og praksisnær vidensformidling, hvor det gerontologiske felts kompleksitet og nuancer ofte sættes i spil i forhold til konkrete problemstillinger, der har direkte konsekvenser for ældre menneskers liv.

Morten H. B. Bjørner, cand.mag. i historie og filosofi/videnskabsteori, ph.d. i sundhedsvidenskab (aldringsforskning), ekstern lektor ved Københavns Universitet, redaktør på *Viden om Aldring, Dansk Gerontologisk Tidsskrift* siden 2017.
mhb@ifro.ku.dk /
redaktion@danskgerontologi.dk

Jette Thuesen, ergoterapeut, MA i humanistisk sundhedsvidenskab og praksisudvikling (MHH), ph.d. i aldringsforskning og rehabilitering, lektor ved REHPA, Videncenter for Rehabilitering og Palliation. Forperson for Dansk Gerontologisk Selskab siden 2017.
thuesen@health.sdu.dk

vægt af bidragsydere med tilknytning til vidensproducerende institutioner som universiteter, hospitaler og professionshøjskoler – hvor især de to sidstnævnte også tydeliggør en orientering imod praksis. Praksisorienteringen kan også tolkes ind i de mange, mindre hyppige bidragstilknytninger til offentlige institutioner, foreninger, fonde og NGO'er, hvor fokus ofte er på (løsningen af) praktiske problemstillinger. Projektansættelser og konsulentvirksomheder ligger ligeledes fint i tråd med både vidensproduktion og praksisorientering.

I et geografisk perspektiv viser institutionstilknytningerne desuden, at tidsskriftet trækker på bidrag fra hele landet, samt Grønland og Færøerne, selv om især københavnsområdet er stærkt geografisk repræsenteret med Odense tæt i hælene. At københavnsområdet og Odense står tydeligt frem, var for os ikke overraskende, idet man kan forvente, at bidragsydernes institutionstilknytning nogenlunde afspejler den befolkningsmæssige og ressourcemæssige fordeling i Danmark, og det er omkring København og Odense, nogle af de største gerontologisk relaterede uddannelses- og forskningsinstitutioner ligger (herunder bl.a. Center for Sund Aldring (KU) og Dansk Center for Aldringsforskning (SDU)). Samtidig var det for os positivt at se, at tidsskriftet ikke uforvarende var endt med en snæver repræsentation af institutioner fra disse områder, men faktisk kommer hele Danmark rundt og også når til Grønland og Færøerne i løbet af de sidste ti numre.

Ovenstående giver dog kun et helt generelt overblik over spredningen i institutioner og geografi, mere interessant bliver det at se nærmere på detaljerne: hvad med fagligheder og emner?

Stor (tvær)faglig bredde

Går man længere ned i detaljerne i forhold til bidragsydernes institutioner og anførte faglige baggrunde, tegner der sig et endnu mere mangfoldigt og egentlig ret kompliceret billede, som ikke er helt let at sætte ind i traditionelle faglige kasser.

Igen er dette måske ikke overraskende. Gerontologi som fagfelt, og dermed også *Tidsskriftet Gerontologi*, er i sit udgangspunkt tværfagligt – skal man forstå komplekse fænomener såsom aldring og ældre menneskers livsvilkår, er det nærmest umuligt at holde sig inden for én faglig vinkel. Tværfaglighed bliver ganske enkelt nødvendigt, fordi aldring både indeholder kropslige, sociale, strukturelle og individuelle elementer, som interagerer og forandrer sig over tid. Dermed kommer man ikke langt med silo-tænkende fagtraditioner.²

Lægger man dertil, at *Tidsskriftet Gerontologi* samtidig har en målsætning om at formidle viden fra både forskning og praksis og være et rum for den gensidige udvikling af begge dele, så kompliceres fag-kassetænkningen yderligere. Tidsskriftets mål og formidlingsmæssige emnefelt (gerontologien, viden om aldring) opfordrer og giver rum til bidragsydere, som ikke blot opererer på tværs af fagligheder, men også på tværs af

sektorer og politiske og praktiske kontekster.³

Samtidig er aldring og ældreområdet – og vidensformidlingen af disse – og vidensformidlingen af disse – felter, man kan gå til fra mange forskellige vinkler og praksisser, hvilket betyder, at der i et tidsskrift som dette skal være plads til mange forskellige fagligheder og tilgangsvinkler. Og som man selv som tværfaglig forsker ved, er de traditionelle opdelinger mellem sundhedsfaglige, samfundsfaglige, humanistiske eller professionsrettede fagligheder desuden ikke altid klart adskilte, selv inden for de ældste universiteter. For eksempel er antropologi på Aarhus Universitet placeret blandt kulturvidenskaberne, mens samme fag på Københavns Universitet er placeret blandt samfundsvidenskaberne. Kategorierne kommer ligeledes let til kort i vores undersøgelse, når man ser på bidragsydernes baggrunde. Så lad os gøre det nu.

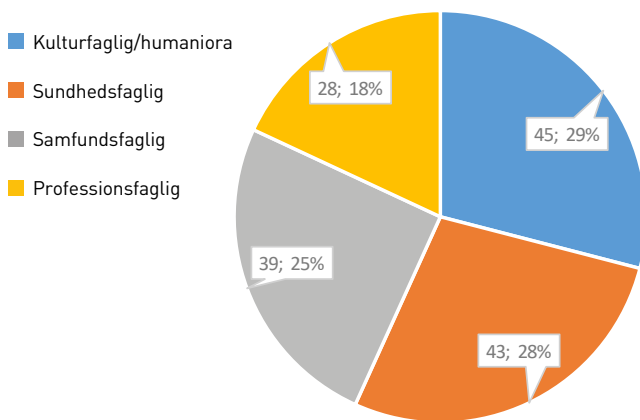
Både forsker- og professionsfagligheder

En helt overordnet optælling viser, at bidragsyderne tilsammen kommer med omkring 155 forskellige faglige baggrunde/tilgangsvinkler. I nogle af tidsskriftsnumrene har vi dog været bedre til at bede forfatterne om detaljer end andre, så derfor inkluderer optællingen ikke blot de fagligheder, der er nævnt i de enkelte numre, men også fagligheder, der er søgt frem ved at besøge de mindre informative bidragsydere forsker-, institutionsprofiler og/eller online CV'er. Tallet er derfor ikke helt præcist, og medregner heller ikke forskelle mellem fx idrætsociologi og

Tidsskriftets mål og formidlingsmæssige emnefelt (gerontologien, viden om aldring) opfordrer og giver rum til bidragsydere, som ikke blot opererer på tværs af fagligheder, men også på tværs af sektorer og politiske og praktiske kontekster

FIGUR 1
Overordnet fordeling af fagligheder

pædagogisk sociologi, som begge er talt med som 'sociologi' her. Pædagogisk sociologi er i øvrigt et fint eksempel på en faglighed, der placerer sig lige i midten af en traditionel opdeling mellem humanistisk faglighed (pædagogik) og samfundsfaglighed (sociologi). Mange bidragsydere har ligeledes flere fagligheder, som er talt med i det omfang, de nævnes eller fremgik af ovennævnte online søgning. Eksempelvis ville hovedforfatteren til nærværende artikel kunne tælle (mindst) fire fagligheder med.

Skal man alligevel forsøge at kategorisere de 155 forskellige faglige baggrunde efter sundhedsfaglige, samfundsfaglige, humanistiske eller professionsrettede fagligheder ser kagen nogenlunde ud som Figur 1.

Som udgangspunkt er placeringen af fagligheder i Figur 1s kategorier foretaget ud fra de traditionelle placeringer af faglighederne i danske

universiteter og uddannelsesinstitutioner. I de tilfælde, hvor faglighederne ikke entydigt kunne placeres i den ene eller anden kasse, er der foretaget en konkret vurdering af bidragsyderens faglige tilhørsforhold ud fra deres tekst – fx den beskrevne faglige praksis/metodologi – nogle gange med skelen til bidragsydernes institutionelle indplacering.

Nogle fagligheder er derudover placeret konsekvent i én kategori, fx antropologi under samfundsfaglig, selv om der som nævnt godt kunne være andre mulige placeringer. Det samme gælder psykologi, som er placeret under samfundsvidevidenskab, selv om det på nogle danske universiteter er placeret under sundhedsvidenskab. Valget af kategori har her fulgt fagtraditionens hyppigste kategorisering internationalt.

Et andet valg har været i første omgang at placere fagligheder opnået fra en professionsuddannelse i sin egen

kategori, adskilt fra de fagligheder, man lærer på universitetet. Vi har med denne inddeling været interesserede i at få en indikation af bidragsydernes 'praksisrettethed', idet professionsfaglighederne kan give et billede af, hvorvidt og hvor meget tidsskriftet er relevant for de professioner, der arbejder med aldring og ældre mennesker i praksis.

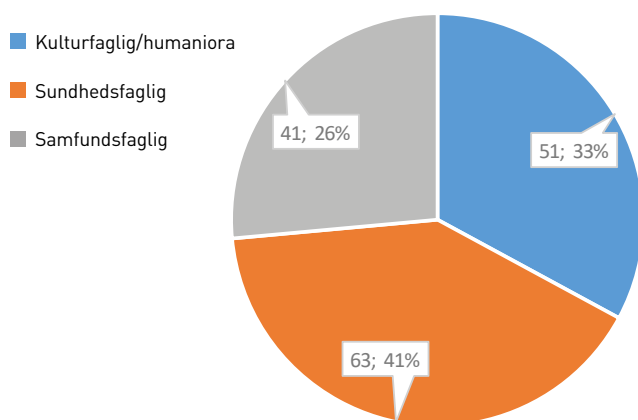
Der kunne bruges meget plads og tid på at diskutere faglighedernes kategorisering. Det billede, der træder frem i Figur 1 synes dog under alle omstændigheder at vise en ret jævn spredning af faglige perspektiver i de sidste fem års udgivelser, samt en god repræsentation af bidragsydere med praksisrettede fagligheder.

Når vi taler om kommunikation af viden om aldring og ældreområdet har det været vigtigt for os som tidsskrift og selskab så vidt muligt at understøtte en udvikling og udveksling af praksisnær viden om aldring, både fra universitetsfaglige og professionsfaglige (forsknings-)perspektiver. På den baggrund giver oversigten en god indikation af, at tidsskriftet rent faktisk også er lykkedes med at tiltrække bidragsydere med faglige forudsætninger for at opnå dette mål.

Faglighedernes fordeling

Fordeler vi professionsfaglighederne ud i de andre tre overordnede fagkategoriseringer (se Figur 2), er kategorierne stadig nogenlunde jævnt fordelt. I dette tilfælde viser diagrammet, at sundhedsfaglige fagligheder med 41% på den ene side synes bedre repræsenteret end henholdsvis hu-

FIGUR 2.
Faglig fordeling uden adskilt professionsfaglig kategori

manistiske (33%) og samfundsfaglige (26%) fagligheder, men på den anden side også, at sundhedsfaglighederne i alt udgør mindre end halvdelen af de faglige tilgange i tidsskriftet.

Løfter vi et øjeblik blikket ud på den samfundskontekst og det politiske og faglige fokus, aldring og ældreområdet oftest præsenteres ud fra, så er det nok ikke en overdrivelse at sige, at bekymringer omkring – og vidensformidling med fokus på – ældre menneskers sundhed generelt fylder ret meget mere end 41%. Der er selvfølgelig forskel på gerontologi og geriatri, men her synes *Tidsskriftet Gerontologi* at skille sig ud – og måske udgøre en modvægt og nuancerende tilgang?

Det er dog værd at bemærke, at billedet her også dækker over, at nogle bidragsydere med humanistiske og samfundsfaglige fagligheder også kommer med baggrunde inden for sundhedsfaglige professionsfaglige-

der (såsom sygepleje eller fysioterapi), samt at fagligheder som psykologi, gerontopædagogik, sundhedsantropologi, idrætssociologi, mm. også kan tolkes ind i – og benyttes – i en sundhedsoptik. Det samme kan på sin vis siges om de fagligheder, der fx har fokus på vidensproduktion eller kommunikation, undersøger ældre menneskers hverdagsliv, eller laver kritiske analyser af begreber eller sundhedspraksisser, hvor målet er at forbedre vores forståelse af aldring, ældrepleje eller levevilkårene for ældre mennesker.

Stort set alle fagligheder, der er i spil inden for det gerontologiske felt, må, qua deres emneområde, forholde sig til kroppe og til de dominerende fortællinger og perspektiver på disse kroppe – og dermed også til sundhed og sygdom – og kan dermed også spille ind i en sundhedsfaglig kontekst.

Samtidig viser den umiddelbare overvægt af blandede, tværfaglige og

ikke-sundhedsfaglige tilgange til aldring og ældreområdet måske netop, at faglighederne ikke kan reduceres til hinanden, og at der er god grund til at inddrage mange faglige og professionelle tilgange og erfaringer i det gerontologiske felt.

En mangfoldighed af emner

Dette bliver også tydeligt, når vi ser på emnerne – indholdet – af de sidste ti numre af *Tidsskriftet Gerontologi*. Fem ud af de ti numre har været temanumre, ét derudover var et jubilæumsnummer i anledning af Dansk Gerontologisk Selskabs 75-års jubilæum, og de sidste fire numre 'åbne numre'.

Temanumrene har handlet om "ældre og seksualitet", "overgange i ældrelivet", "ældre, kunst og kultur", "den aldrende hjerne", og "corona" (pandemien). Disse numre har naturligt haft nogle fagligheder repræsenteret mere end andre – "ældre og seksualitet" mere antropologi og sociologi, og "corona" mere epidemiologi og folkesundhedsvidenskab fx – men hvert nummer har samtidig indeholdt blandede, (tvær)faglige og kritisk/praktiske perspektiver på temaerne.

"Corona"-temanummeret, for blot at tage ét eksempel, indeholder både artikler om risikofaktorer og dødelighed, pandemiens effekter for ældre menneskers hverdagsliv, sociale relationer og oplevelse af sårbarhed, inddragende sundhedskommunikation med minoritetsgrupper, samt udviklingen i mentalt helbred blandt ældre personer i Europa under pandemien.

Måske mest slående ved de ti numre generelt er den mangfoldighed af

En helt overordnet optælling viser, at bidragsyderne tilsammen kommer med omkring 155 forskellige faglige baggrunde/tilgangsvinkler

emner, tidsskriftet rummer. Forsøger man alligevel at gruppere emnerne, kan man identificere i hvert fald tre overordnede kategorier:

1. *Artikler, der beskriver en konkret problemstilling i en bestemt kontekst.* Herunder finder man artikler, der ofte bygger på feltarbejde, interviews eller deltagerobservation, og som beskæftiger sig med alt fra polyfarmaci i den kommunale hjemmepleje til, hvordan ældre mennesker lever på folkepension, eller med KOL, under corona, med dødens nærvær efter blodprop, som ensomme, med minoritetsbaggrund, ud fra normer om aktiv aldring, mm. Her finder man både hverdagsliv, hjemmepleje, forebyggelsesmedarbejdere, demenspleje på Grønland, 'selvudpeget hjælper'-ordningen, selvrepræsentation på Færøerne, beslutningstagning i rehabilitering, multisygdom, og betydningen af hverdagsgenstande. Også kvantitative undersøgelser af fx risikofaktorer og dødelighed under coronapandemien kan komme med her.
2. *Artikler, der introducerer et gerontologisk forskningsfelt, en tilgang eller koncept.* I denne kategori finder man artikler, der introducerer læseren til etablerede fagtraditioner (såsom neurobiologi, forskning i intelligens og kognitiv aldring, og aktuelle emner og aldringsperspektiver i socialmedicin og livsforløbsforskning), til relativt nye forsknings-

feltet som litteraturgerontologi, og til forskning i 'usædvanlige ældre mennesker'. Andre artikler formidler endnu mere specifikke tilgange og tværfaglige metoder, såsom brug af sang, musik, skønlitteratur, latter, eller musikterapi i kontekster som demensomsorg, -rehabilitering, sundhedsfremme eller som del af sundhedsuddannelse eller tværfaglig udveksling. Derudover finder man eksempler på et rehabiliterende plejekoncept, inddragende sundhedskommunikation, og samtaleredskaber ved måltider i plejeboliger.

3. *Artikler, der kritisk analyserer en aktuel debat eller problemstilling.* Den sidste kategori dækker over artikler, der undersøger og bidrager til debatter og problemstillinger i samfundet. Herunder analyser af overordnede problemstillinger, såsom om fremtidens pensionister bliver en udgift for velfærdsstaten, om fremtidens hospitalpatienters betydning for velfærdsstatens prioriteringer, om hvordan vi skal forstå variationer i ældre personers forventede restlevetid, om man kan forudsige risikoen for forværret helbred blandt ældre, samt betydningen af aktuelle forandringer i pensionsovergange. Dertil kommer analyser af alderisme, både inden for sundhedsvæsenet, historisk set, og i mediernes sprogbrug; en kritisk humanistisk analyse af ideen om at ville 'kurere alderdommen'; og en diskussion af, hvordan fremti-

dens humanistiske og samfundsfaglige aldringsforskning kommer til at se ud. Desuden evalueringer af projekter (et madværksted for børnebørn og bedsteforældre) og praksisser (en kommunal akutfunktion i forhold til borger-sundhed; fordele og ulemper ved klinisk benyttede kognitive tests til demensudredning).

Ud over ovenstående emner har tidsskriftet også inviteret konkrete kulturelle og kunstneriske bidrag ind, som peger videre ud i andre kontekster og på andre perspektiver og originale fortolkninger med relation til artiklernes emner. Vidensformidling foregår ikke altid gennem skrift, og både fotografier og nodeark, hjerne-scanningsbilleder (med forklaring), og beskrivelser af scenekunst og museumsudstillinger har været med til at danne ramme om forskningsformidlingen.

Andre inviterede bidrag har formidlet perspektiver fra foreninger og fonde, præsenteret prisvindende forskere, eller givet rum til historiske beretninger såvel som kronikker og korte kritiske indlæg (SPIDSEN).

Hvad har vi lært af oversigten?

Ovenstående oversigt og analyse af de sidste fem års udgivelser af *Tidsskriftet Gerontologi* viser både en stor faglig bredde og tyngde i de udgivende numre. Den store mangfoldighed i (tværfaglige tilgange, med en fin balance mellem humanistiske, samfundsfaglige og sundhedsfaglige tilgange, viser, at tidsskriftet er lyk-

kedes med at formidle det gerontologiske felt og den viden om aldring og ældreområdet, der her findes, på en nuanceret og mangfoldig måde.

Derudover viser oversigten også, at tidsskriftet både geografisk, emnemæssigt, og institutionelt favner bredt. Andelen af lektorer og professorer tyder på, at tidsskriftet samtidig formår at tiltrække bidrag med en vis faglig tyngde, mens de mange professionsfaglige baggrunde indikerer, at det er lykkedes at implementere en 'praksisrettethed' i tidsskriftets udgivelser og videnskommunikation. At der blandt de 67 bidrag inkluderet i undersøgelsen er 16 referencer til fondsstøtte til de projekter, der danner baggrund for teksterne (22 referencer, hvis man medtæller støtte fra offentlig eller kommunal regi), kan ses som yderligere et tegn på, at bidragene udspringer af en tværfaglig og praksisnær, problemløsende vidensproduktion.

Analysen peger dog også for os på, at der kunne være potentiale for at blive et endnu mere inkluderende og samlende dansk gerontologisk tidsskrift. Vi ved, at der produceres mere viden om aldring og ældreområdet end det brede udsnit, vi har kunnet finde i de sidste ti udgivelser af tidsskriftet. Oversigten viser således også et potentiale for endnu flere bidrag fra professionshøjskolerne, hvoraf nogle slet ikke var repræsenteret, samt en endnu bredere repræsentation fra både universiteterne og den fondsstøttede forskning, som vi ved findes på aldrings- og ældreområdet.

Vores mål har været at skabe et

rum for udveksling af viden fra og til praksis på ældreområdet, på tværs af faglige tilgange og sektorer. Nærværende undersøgelse viser, at det i høj grad er lykkedes. Tidsskriftet har en unik placering som vidensformidler på aldringsområdet.

Ligesom det er vigtigt, at den viden, tidsskriftet selv formidler, kommer ud i verden, gælder det om også at få tidsskriftet ud i verden, så det kan bruges og bidrages til af så mange som muligt. Processen har været i gang i mange år, og vi har haft fuld åben adgang til tidsskriftets artikler siden 2022. Med navneskiftet er det nu tid til, at endnu flere får glæde og gavn af *Viden om Aldring*.

Referencer

Thomasen, L. S. (2015). 30 år med Gerontologi. *Tidsskriftet Gerontologi*, 31(1), s. 28-31.

Noter

¹ Interesserede i tidsskriftets historie kan med fordel læse tidligere redaktør Louise Scheel Thomasens artikel i anledning af tidsskriftets 30-års jubilæum i 2015 (Thomasen, 2015).

² De fagdiscipliner, man finder i gerontologiske sammenhænge, er i stedet ofte nogle, der enten er 'født' tværfaglige (såsom folkesundhedsvidenskab), er rettede mod at forstå komplekse sammenhænge og interaktioner (såsom etnologi, antropologi, historie eller sociologi), eller specialiserede i emner, hvor aldringsrelaterede problematikker ofte optræder (såsom geriatri, sygepleje eller andre sundhedsfaglige tilgange). Nogle gange optræder disse sideløbende blandt tidsskriftnumrenes bidrag, andre gange kan de være på spil på samme tid i bidrag med flere forfattere, eller som del af én forfatters faglige repertoire.

³ Som nævnt giver dette fokus mening ud fra tidsskriftets mål og emnefelt, men for at det kan lykkes i praksis, kræver det selvfølgelig både bidragsydere, som arbejder/forsker i tværfaglige og tværsektorielle kontekster (og ønsker at formidle deres viden i tidsskriftet), og en eksplicit politik om og indsats fra tidsskriftets redaktion for at tiltrække netop denne type bidrag. Tidsskriftets redaktionelle linje ville ikke kunne udmøntes, uden at denne motivation og tilgang var et udtryk for et samlet ønske fra både tidsskriftets redaktionspanel og *Dansk Gerontologisk Selskabs* bestyrelse. For denne artikels forfattere, som er henholdsvis hovedredaktør og udgiver af tidsskriftet, ville det ikke give mening, hvis det var anderledes; tværfaglighed er en del af vores egen kernefaglighed, og det samme er ønsket om at kunne bruge viden i praksis, dér, hvor den gør en forskel.